

Goy P/0328

José Agustín Goytisolo.

MARCEL·LI SAENZ

Parcs i jardins

Parcs naturals de Barcelona. Un passeig

José Agustín Goytisolo. Diputació de Barcelona.
Barcelona, 1991. 126 pàgines. 5.000 pessetes.

FRANCESC PARCERISAS

D'ençà que el país és un garbuix d'institucions i de competències, les publicacions oficials han tingut una volada com mai no havien conegut. Sovint són l'aparador publicitari, un aparador de botiga cara on s'exhibeixen models que potser ningú no comprarà i als quals no cal ni posar-ne el preu. Aquest llibre és l'aparador dels parcs que són regits per la Diputació de Barcelona: Sant Llorenç del Munt i l'Obac, el Montnegre i el Corredor, Montesquiu, Garraf i el Montseny; i la Diputació ha triat per fer-ne la presentació un escriptor barceloní que molts associàvem primordialment a la literatura urbana, José Agustín Goytisolo.

El text aquí, evidentment, no fa la cosa: Goytisolo explica els parcs tal com li han estat mostrats i descrits pels seus responsables i, de tant en tant, esbossa un record d'infantesa o cinegètic. I fa allò que segurament fariem molts ciutadans si tinguéssim l'avinentesa de ser conduïts per aquests recorreguts, es meravella de tot allò que

desconexim i tenim tan a prop, i de tant en tant interroga amb prudència els responsables per l'estabilitat trontollant d'aquests limitats pulmons de l'àrea barcelonina. Els editors, com sol ser el cas, han il·lustrat bellament el llibre i, tot i que als crèdits figuren els autors de les fotos, no sabem quines són de qui. Llàstima, perquè algunes expliquen a bastament la força, la bellesa —i fins la selvatjor— de la nostra natura. Uns mapes finals forneixen de les dades imprescindibles.

Fins aquí l'aparador funciona: però no sé si acabarem d'entrar a la botiga. El producte és bonic, però em sembla difícil d'obrir un llibre sobre els parcs naturals de Barcelona i no trobar-hi gairebé cap aspecte crític. Goytisolo, com solem fer tots els ciutadans, enceta més d'una vegada el tema de les urbanitzacions il·legals, de l'impacte de l'abocador —i ara de l'autopista— de Garraf i d'altres problemes, però les respostes que obté sempre semblen una mica vagues. Com que m'adono que aquest no era el producte que ens volien vendre i que és difícil de posar a l'aparador els focs forestals, el control de visitants o les motos que s'enfilen per les muntanyes, he acabat pensant que potser sí que la idea és encertada: els parcs naturals encabits en un llibre són, al capdavall, la natura que es mira però no es toca.